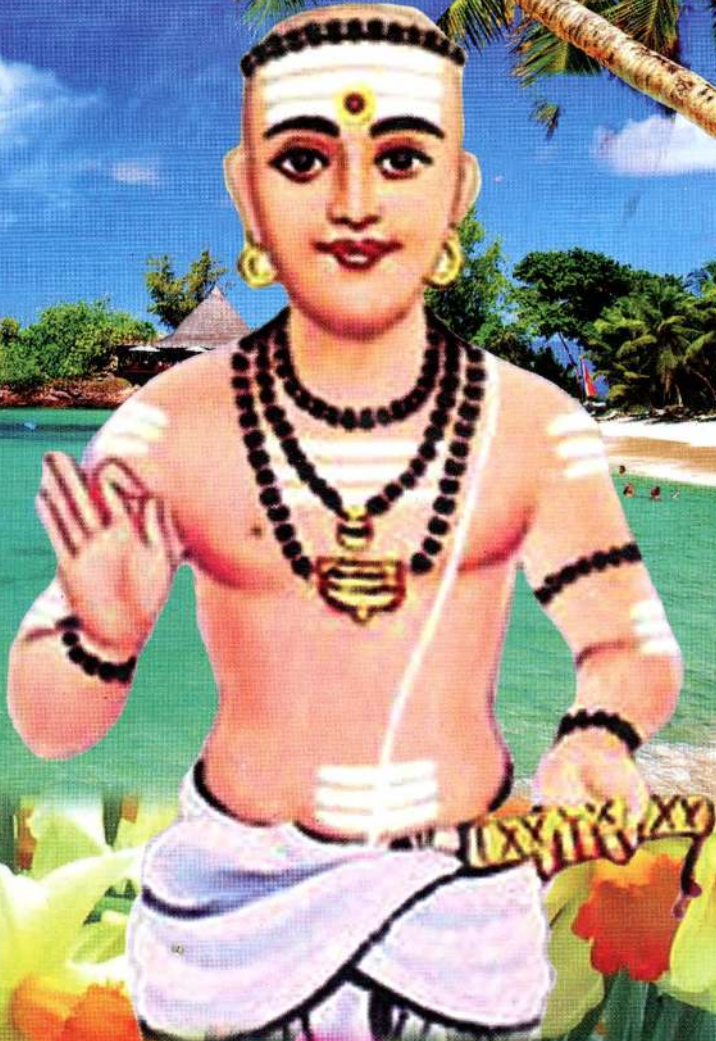

சிவமயம்

மரணிக் கவாசகர்

உ
சிவமயம்

மான்சீகவாசகர்

தொகுப்பு :-

சிவதொண்டன் நா.முருகையா

ஊரெழு கிழக்கு, சுன்னாகம்

T.P :- 021 491 7840, 077 3267996

12.07.2013

விலை :- 60/=

ஆசியுரை

உலகில் தர்ம நெறிநின்று வாழ்பவர்கள் மேலானவர். அதனினும் அந்நெறி நிற்பதோடு இறைவனை நினைந்தபடி வாழ்பவர்கள் மகா புண்ணியப் பேறு பெற்றவர்கள் ஆவர். "அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது" என்ற ஓளவையார் ஞானமும், கல்வியும் நயத்தல் அரிது என்றார். இறைவனின் சதா சிந்திக்க துணை நிற்பவை ஞான நூல்களே. அந்நூல் பின் ஆராய்ந்தாராய்ந்து அவனருளில் அழியாத நூல்கள் இறவாத நூல்கள் என்ற பெருமையைப் பெறுகின்றன.

அவ்வகையில் எமது பேரன்பிற்குரிய ஆத்மஜோதி நா.முத்தையா ஐயாவின் மருமகன் திரு.நா.முருகையா அவர்கள் மாணிக்கவாசகர் என்ற நாமத்தில் நூலொன்றை வெளியிடுகிறார்.

இந்நூலை சில நிமிடம் பிரித்துப் பார்த்த சிதம்பர மகா சேத்திரத்தில் பிரதம சிவாச்சாரியாரும் சிவஸ்ரீ கணேச பரமேஸ்வரதீக்ஷிதர் அவர்கள் இந்நூலுக்கு ஆசியுரை வழங்க அவகாசம் கிடையாத காரணத்தால் இந்நூலுக்கு ஓர் ஆசியுரை வழங்கி உதவுமாறு அடியேனிடம் பணித்துள்ளார். அப் பெருமகனின் பணிப்பை ஸ்ரீ ஞானமா நடராஜனின் பணிப்பாக எண்ணி ஆசி வழங்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

பல்வேறு பக்தி இலக்கிய நூல்களுடன் இணைந்து மாணிக்கவாசகர் என்ற நூல் வெளிவருவது மட்டற்ற மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது. வாதவூரடிகள் புராணத்தைப் படிக்க, கேட்க கால அவகாசம் இல்லாதோர் இந்நூலைப் படித்து அவ்வனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பது துணிவு.

இந்நூலை வெளியிடும் எமது பேரன்பிற்குரிய சைவத்திரு நா.முருகையா அவர்கள் ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்ட பெருமைக்குரியவர்.

தற்போது வெளியிடும் இந்நூலும் இவர் வெளியிட்ட எல்லா நூல்களுக்கும் சிகை ஆக அல்ல. சிகாமணியாக அமைகிறது.

இந்நூலை சைவ உலகு பெருவரவேற்போடு ஏற்கும் என்பதில் எந்த வித சந்தேகமும் இல்லை.

இது சைவ உலகு இந்நூலைப் படித்து பயன்பெற்று ஞானமா நடராஜனின் பேரருளைப் பெற எமது நல்லாசிகளை வழங்குகின்றேன்.

சி.சக்திகிரிபன்
கௌரவ செயலாளர்,
இந்து சமய பேரவை.

மாணிக்கவாசகர் ஒரு படப்பிடிப்பு

பூழியர்கோன் வெவ்வாழித்த புகலியர்கோன் கழல்போற்றி
ஆழிமிசை கன்மிதம்பில் அணைந்தமிரான் அடியோற்றி
வாழிதிரு நாவலூர் வன்ஹாண்டர் பதம்போற்றி
ஊழிமலி திருவாத வூர்திருத் தாள்போற்றி

- உமாபதி சிவாசாரியார்

- வயர் - “அமுதடியடைந்த அன்பன்” - வாதவூர்
இறைவன் கூட்டியது - மணிவாசகர்
வற்றோர் - சம்புபாதாசிரியர் (சுந்தரநாதர்) சிவஞானவதி
காலம் - மூன்றாம் நூற்றாண்டு
வாழ்ந்த காலம் - 32 ஆண்டுகள்
இவரது மார்க்கம் - சன்மார்க்கம் (ஞானம்)
ஆட்கொண்ட முறை - காலைத் தந்து (திருவடி தீட்சை)
பாடியது - திருவாசகம், திருக்கோவையார் - 8ம் திருமுறை
பாடலின் தன்மை - நைஞ்சிப் பாடியது
பாடிய மொத்த பாடல்கள் - 658 என்பர். சிலர் 656 என்றும், அதன் கூட்டுத் தொகை 8 ஆவதால் 8ம் திருமுறை ஆனது என்றும் கூறுவர்.
அரசன் வழங்கிய பட்டம் - தென்னவன் பிரமராயன்

சும்மா சொல்லக் கூடாது, பாவை தந்தவரின் நூலைச் சுவையாகத் தான் தொகுத்திருக்கின்றார் சிவதொண்டன் நா.முருகையா அவர்க்கு என் நன்றி!

கவிமணி.க.ஆனந்தராசா

மாணிக்கவாசகர்

ஞானமே வடிவாகிய வயலூர் வள்ளற் பெருமானுடைய தனிப்பெருங் கருணையினாலே அறிவால் சிவமேயாகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைப் பற்றி வெளியிட மேற்கொள்கிறேன்.

ஞானத்தில் சரியை, ஞானத்தில் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம் என்ற நான்கு படிகளிலே ஞானத்தில் ஞானம் என்ற படியிலே நின்று இந்த உலகத்தை உய்வித்தவர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அமுது அடியை அடைந்த அடிகளார் அவர்கள் திருவாசகமாகிய தேனை நமக்கு உபகரித்தார்.

தேன் எத்தனை ஆண்டுகளானாலும் கெட்டுப்போகாது. தேன் தானுங் கெடாது. தன்னிலே விழுந்த பொருளையும் கெட விடாது. அப்படி திருவாசகம் ஆயிரத்து எழுநூறு ஆண்டுகளாகச் சிதையாமல் அழியாமல் நின்று உய்விக்கின்றது.

தேவாரத்தில் அநேக பகுதிகளைச் செல் தின்று விட்டது. திருவாசகத்திலே ஒரு வரி கூட அழியவில்லை. மாணிக்கவாசகர் சொல்ல ஆண்டவனே எழுதியது திருவாசகம். மூவருக்கும், தேவருக்கும் எட்டாத எம்பெருமான் தம்முடைய கரத்தினால் எழுதினாரென்றால் அதனுடைய பெருமையை யாரால் அளக்க முடியும்? மந்திரம் என்ற வார்த்தைக்கு "நினைத்தவர்களைக் காப்பாற்றுவது" என்று பொருள்.

மந் - நினைப்பது; திர - காப்பாற்றுவது சைவத்திலே பதினொரு மந்திரங்கள் உண்டு. இதற்குமேல் மந்திரங் கிடையாது. ஆலயங்களிலே சொல்லுவதெல்லாம் பகவானுடைய நாமங்கள். அஷ்டோதர சத திவ்ய நாமங்கள் சகஸ்ர நாமங்கள் போல்வன.

"பேராயிரம் பரவி வானோர் ஏத்தும் பெம்மாளை" என்கின்றார் அப்பர் பெருமான். திருவாசகம், திருமுறை, அகோரம், வாமதேவம்,

சத்யோஜாதம், இருதயம், சிரசு, சிகை, கவசம், நேத்ரம், அத்ரம் என்ற பதினொரு மந்திரங்களைச் சம்மிதா மந்திரங்கள் என்று சொல்வார்கள்.

இந்தப் பதினொரு மந்திரங்களிலே எட்டாவது மந்திரம் சிகாமந்திரம் - ஓம் சிகாயை நம என்று வரும் பன்னிரண்டு திருமுறைகளிலே எட்டாவது திருமுறை திருவாசகம். எட்டாவது மந்திரம் சிகாமந்திரம். சிகைக்கு மேலே ஓர் உறுப்புக் கிடையாது. திருவாசகத்திற்கு மேலே ஒரு தோத்திர நூல் கிடையாது. அது எலும்பை உருகச் செய்யும் நூல். அன்போடு படிக்கின்றவர்களின் உள்ளத்தை உருக்கும். ஆகவே, சிவமாதன்மையிலே நின்று பாடினார் மாணிக்கவாசகர் சுவாமிகள். காலத்தாலும் முற்பட்டவர்; மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அவதாரித்தவர்.

மதுரைக்கு அருகே திருவாதவூர் என்னும் தலத்திலே சுவாமிகள் தோன்றினார்.

ஆயவனம் பதியதனில் அமாத்தியரில் அருமறையின் தூயசிவா கமநெறியின் துறைவிளங்க வஞ்சனையால் மாயனிடும் புத்தர்இருள் உடைந்தோட வந்தொருவர் சேயினாம் பரிதியெனச் சிவனருளால் அவதாரித்தார் என்று பரஞ்சோதி முனிவர் பாடுகின்றார்.

நமது நாட்டிற்கு மகான்கள் வந்தால் மழை பொழியும். ஆகையினாலே மகான்கள் தோன்றுகின்ற நாடு வளமையாக இருக்கும். அந்த வளம் நிறைந்த பதியை வாயுதேவன் பூசித்தபடியினாலே அதற்குத் திருவாதவூரர் என்று பெயராயிற்று. அமாத்தியர் என்று பிராமணர்களிலே ஒரு பிரிவு. அட்டகிரகம், பிரகசரணம், வடமாள் எனப்பிரிவு உண்டு. அவர்கள் பெரும்பாலும் அரசர்களிடத்தில் பணிபுரிவார்கள். அந்த அமாத்திய பிராமண மரபிலே தவஞ்செய்த ஒரு குடும்பத்தில் சிவஞான பானுவாகத் தோன்றினார்.

பௌத்த மதத்தை அடியோடு தோண்டி நாடு கடக்குமாறு செய்தவர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

தெய்வத்தை ஒத்துக் கொள்ளாத மதம் பௌத்த மதம். அந்தப் புத்தர்களை வாதிலே வென்று சைவத்தை நிலைநாட்டிய பரமகுரு மணிவாசகர். அந்தத் தலத்தின் பெயராக வாதவூரன் என்று பெயரிடப் பட்டார்.

ஒருவருக்குக் கல்வி வருவது, பக்தி வருவது, ஒழுக்கம் வருவதெல்லாம் போன ஜென்மப் பழக்கம். இந்த ஜென்மத்திலே நான் முருகப் பெருமானை வழிபடுகின்றேன் என்றால் மறுபிறப்பிலும் முருகனைத்தான் வழிபடுவேன். வேறு ஒரு தெய்வத்தை வழிபட மாட்டேன். தானே அது தொடர்ந்து வரும்.

“ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து”

என்னும் வள்ளுவரின் வாய்மொழியின்படி கற்ற கல்வியும், பிறவிகள் தோறும் தொடர்ந்து வரும். படிப்பு ஒன்றுதான் நம்முடன் வரும்; பொருள் வராது.

இன்னொன்று ஒருவன் பணக்காரன் ஆவானானால் பலபேர் ஏழைகள் ஆவர்.

ஒரு பக்கம் மேடு ஆகுமானால் பல பக்கம் பள்ளமாகும். பல பக்கம் பள்ளமானால் தான் ஒரு பக்கம் மேடாகும். உண்மைதானே!

ஒருவர் கந்தபுராணம், திருவிளையாடல் புராணம், பெரிய புராணம், வளையாபதி, குண்டலகேசி முதலான நூல்களைப் படித்து அறிவாளியானால் பல பேர் முட்டாளாக வேண்டுமென்பதில்லை.

பலபேர் முட்டாள்களாகி ஒருவன் ஏழையாகான். பல பேர் முட்டாள்களாகியா? ஒருவன் அறிவாளியாகின்றான்! ஏனெனில் அறிவு அவரிடமிருந்து வருகிறது. வெளியே இருந்து வருவதில்லை. செல்வம் அப்படியல்ல. அங்கிருந்து இங்கே வருகிறது.

“தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு

- திருக்குறள்

அறிவு வெளியேயிருந்து வருவதில்லை. நம்மிடமிருந்து ஊறி வருகிறது.

ஒரு சிறிய உதாரணம், நாம் உடுத்திருக்கும் வேட்டி வெண்மையாக இருக்கிறது. இருபது நாள் துவைக்கவில்லையானால் கருமையாகப் போகும்.

சுவர் வெண்மையாக இருக்க வேண்டுமென்றால் சுண்ணாம்பு அடிக்க வேண்டும். ஒரு தூண் வெண்மையாக இருக்க வேண்டுமென்றால் வர்ணம் பூச வேண்டும். நம் முகம் வெண்மையாக இருக்க வேண்டுமானால் பவுடர் பூச வேண்டும்.

ஆக, இந்த வேட்டி வெண்மையாக வேண்டுமென்றால் ஒன்று சுண்ணாம்பு அடிக்க வேண்டும். அல்லது வர்ணம் பூச வேண்டும். இல்லை யேல் பவுடர் போட வேண்டும்.

ஆனால் இந்த மூன்றையும் நாம் செய்வதில்லை. சோப்புப் போட்டுத் துவைக்கின்றோம். சோப்புப் போட்டுத் துவைப்பதினாலே என்ன விலகுது? அழுக்கு விலகுது. அந்த அழுக்கு விலக விலக அதன் இயற்கையான வெண்மை வெளிப்படுகிறது.

அப்படி மக்களாகிய நாம் வேட்டி போல நம்மிடம் ஞானமாகிய வெண்மையிருக்கிறது. அது அஞ்ஞானமான அழுக்கால் மூடப் பட்டிருக்கிறது.

நாலடியார், திருக்குறள், பகவத்கீதை போன்ற அருள் நூல்களைப் படிக்கப் படிக்க அஞ்ஞானம் விலகி நம்மிடம் இயற்கையாக உள்ள மெய்ஞ்ஞானம் வெளிப்படும். இது ஒரு மகத்தான தத்துவம்.

படிக்கப் படிக்க அறிவு எங்கிருந்தும் வரவில்லை. நம்மிடம் இருக்கும் அறிவு வெளிப்படுகிறது.

இவ்வண்ணம் வாதவூரர் இளமையிலேயே எல்லாக் கலைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தார். தான் கற்ற நூலளவே ஆகுமாம் நுண்ணறிவு என்றபடி அவர் கல்லாத கலைகளே கிடையாது.

சைவம் என்று சொன்னால் வெண்ணீறு இருக்கும்; வைணவம் என்றால் திருமணம் இருக்கும். அதுபோல படித்தவர்களுக்கு என்ன அடையாளம் என்றால் அடக்கமாக இருத்தல். யார் ஒருத்தர் அடக்கமாக இருக்கின்றாரோ, அவர் நிரம்பப் படித்தவராக இருப்பார்.

கம்பர் சொன்னார் கற்றறிந்தவர் என அடங்கின் என்று.

மாணிக்கவாசகர் நிரம்ப அடக்கமாக வளருகின்றார்.

ஓர் உதாரணம் : நெல் வானத்தை நோக்கி வளரும். கதிர் முதிர்ந்து விட்டால் வளைந்து விடும். முதிர்ந்த கதிர்கள் வளைந்திருக்கும்; பதர் என்று ஒன்றுண்டு. அது வளையாமல் இருக்கும். அப்படி நிமிர்ந்து நின்றால் பதர்; வளைந்து நின்றால் கதிர். அப்படிப் பெரியவர்கள் ஆண்டவனைக் கண்டு வளைந்து நிற்பார்கள்.

“அறிவுடை ஒருவனை அரசனும் விரும்பும்”

மணிவாசகருடைய பெருமையை அப்பொழுது மதுரையை ஆட்சி புரிகின்ற அரிமர்த்தன பாண்டியன் (அரி - சிம்மம், மர்த்தனன் - அடக்குபவன். சிம்மத்தையே அடக்கும் ஆற்றல் உள்ளவன் என்று பொருள்) அறிந்து தக்க வரிசையோடு அவரை அழைத்து வந்து பொன்னாடை போர்த்தி “பெருமானே, தாங்கள் முதலமைச்சராக இருந்து இந்த நாட்டிற்கும், நகரத்திற்கும் உதவி செய்ய வேண்டும்” என்று வேண்டினான்.

பதவியை விரும்பாத மணிவாசகர் மூன்று வேளையும் அங்கயற் கண்ணி அம்மையாரையும் ஆலவாயண்ணலையும் சேவிக்க இது பயனாக இருக்கும். பதவியிலிருந்தால் மக்களுக்கு உதவி செய்யலாம் என்றெண்ணி அந்தப் பதவியை ஏற்றுக் கொண்டார். முதலமைச்சராகப் பதவி ஏற்று ஒவ்வொரு நாளும் மக்களுக்கு என்ன தேவையென்று தெரிந்து நன்மை செய்கின்றார். அரசன் அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்குக் கவசமாகவும் விளங்கி குடிகளுக்குக் குடை நிழலளித்து நின்றார்.

அண்ணல்அரி மருத்தனுக்கு அடல்வாத வுரமைச்சர்
கண்ணும்இரு கவசமும்போல் காரியஞ்செய் தொழுகுவார்
தண்ணளிசெய் தவனியெலாம் தங்கிளைபோற் குளிர் தூங்க
வண்ணமதிக் குடைநிழற்றி முறைசெய்து வாழநாள்

எத்தனை எத்தனையோ அறங்களைச் செய்து நாட்டிற்கும், நகரத்திற்கும் இனிமையான காரியங்களைச் செய்கின்றார். மக்களுக்குப் பாதுகாப்பாகவும், வழிகாட்டியாகவும் விளங்குகின்றார். ஏழை எளியவர்களுக்கு உதவி செய்கின்றார். மூன்று வேளையும் ஆலயத்திற்குச் சென்று சொக்கலிங்கப் பெருமானையும், மீனாட்சியம்மையாரையும் வணங்கி “எம்பெருமானே எத்தனையோ பிறவிகள் எடுத்து எடுத்து இளைத்துப் போனேன். நான் எடுத்த பிறப்புக்கு அளவே இல்லை. எனக்குப் பிறவாமையைத் தரவேண்டும். நல்ல குருநாதன் கிடைக்க வேண்டும். அந்தக் குருவருளும், திருவருளும் எனக்குத் துணை புரிய வேண்டும். எம்பெருமானே,

பவசாகரம் கடக்குமா றறியேன்

பாதம் பணிந்து துணிந்து

- பவசாகரம்

சிவனே உந்தன் திருவடிதந்து

தீவினை தீர்த்தருள்

பூவினில் காத்தருள்

- பவசாகரம்

எத்தனையோ சன்மம் எடுத்தெடுத்த தேங்கி
இடர்மிகப் படைத்தேன்
சித்தம் இராங்கியென் தீவினை தீர்த்தருள்
சிவனே பவனே திகழ்முன் னவனே

- பவசாகரம்

பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்க வேண்டும். இந்தப் பிறவித் துன்பம் தொலைய வேண்டும். என்னைக் காப்பது நின்கடன் என்று எண்ணி கண்ணீர் வடித்து உள்ளம் துடித்து தலைமயிர் தீப்பற்றிக் கொண்டவன் தண்ணீரைத் தேடுமாப் போல, குருவருளையும் திருவருளையும் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றார் முதலமைச்சராகிய மணிவாசகர்.

அப்பொழுது அரிமர்த்தன பாண்டியனுடைய சதுரங்கப் படையிலே குதிரைப் படைகள் நோய்வாய்ப்பட்டும், கிழத்தனமாகியும் இறந்து விட்டன.

அரசன் மணிவாசகரை அழைத்து “முதலமைச்சரே, கருவூலத் தைத் திறந்து செம்பொன்களை எடுத்துக் கொண்டுபோய் துறைமுகத்திலே நல்ல குதிரைகள் வரும் வாங்கி வாடும்” என்றான்.

“குதிரைகள் சேனைக்கு ஓர் உறுப்பு. ஆகவே, விரைந்து ஆவன செய்யவும்” என்று அரசன் ஆஞ்ஞாபித்தான்.

அவ்வாறே வாதவூரர் கருவூலத்தைத் திறந்து பொற்குவியல் களை எடுத்துப் பொதிமாட்டின் மேலேயும் ஒட்டகத்தின் மேலேயும் வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

நேரே ஆலயத்துக்குச் சென்று சொக்கலிங்கப் பெருமானை வணங்கி, மீனாட்சியம்மையாரைத் தொழுதார். அர்ச்சகர் திருநீறு கொண்டு வந்து கொடுத்தார். இது நல்ல சூசகம் என்று எண்ணி இரண்டு கரங்களாலும் வாங்கித் திருநீற்றை இட்டுக் கொண்டார்.

திருநீற்றைப் பொட்டு மாதிரி வைக்கக் கூடாது. அப்படியே அண்ணாந்து பூசிக் கொண்டார். பிறகு பல்லக்கிலே செல்லுகின்றார் குதிரைகள் வாங்க. அவருடைய சிந்தனையெல்லாம் சிவனிடத்திலே விளங்குகிறது. குருநாதன் எப்பொழுது வருவார்? நமக்குத் திருவருள் எப்பொழுது கிட்டும்? என்று அதிதீவிரமான தாகம் அவரை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு எம்பெருமான் கைலாசத்திலிருந்து திருப் பெருந்துறைக்குக் குருவடிவாக வந்தார்.

செந்தழல் புரைதிரு மேனியுங் காட்டி

திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி

அந்தண னாவதும் காட்டிவந் தாண்டாய்

ஆரமுதே பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

என்பது சுவாமிகளின் திருவாக்கு.

குருவடிவாக எம்பெருமான் குருந்த மரத்தின் கீழே எழுந்தருளியிருக்கின்றார். அங்கே சிவகணங்கள் எல்லாம் தவமுனிவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கண்விழித்த வண்ணமாக இருக்கிறது. உலகத்தைப் பார்க்கவில்லை. காதிருந்தும் உலக ஒலிகளைக் கேட்கவில்லை. சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்து விளக்குகின்றார்கள்.

அங்கே நெருங்க நெருங்க ஆண்டவனாக இருக்கின்ற காந்தத்தாலே ஈர்க்கப்பட்ட ஊசி போலே “ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமான்” குருவடிவாக வந்த எம்பெருமானைப் பார்த்த உடனே மாணிக்கவாசகர் தழலிடைப்பட்ட மெழுகு போலே உள்ளம் உருகினார். கண்ணீர் பெருக்கினார்.

“ஐயனே” என்று திருவடியிலே விழுந்தார். பக்குவப்பட்ட அவருடைய சென்னியில் எம்பெருமான் திருவடி சூட்டி அருட்கண்ணாலே பார்த்து அவருடைய ஞானமலர் வாக்கினாலே ஓம் சிவாய நம; ஓம் சிவாய நம; ஓம் சிவாய நம என்கின்ற சூக்கும பஞ்சாட்சரத்தை உபதேசித்தார்.

சி	-	சிவம்
வ	-	அருள்
ய	-	ஆன்மா
ந	-	திரோதமலம்
ம	-	ஆணவ மலம்

இதுதான் ஐந்தெழுத்தினுடைய பொருள். இந்த உபதேசம் பெற்ற உடனேயே அது நிறைந்து வெளிப்பட்டு வாய் வழியாக “நமச்சிவாய வாழ்க நாத்தன்தாள் வாழ்க” என்று சிவபுராணம் பிறந்தது.

இப்படி ஐந்தெழுத்தை முதலாகக் கொண்டு தொடங்கிய நூல் திருவாசகம் ஒன்றுதான். அகில உலகத்தையும் வாழ வைக்கின்ற பஞ்சாட் சரத்தை முதலாகக் கொண்ட அந்தத் திருவாசகமாகிய தேன் அவரது வாய் வழியாக வந்து ஊற்றெடுத்தது. இந்த உலகத்தையே மறந்து விட்டார். தவஞான பெருமுனிவராக விளங்கி, குதிரைகள் வாங்கக் கொண்டு போன பணத்தையெல்லாம் திருக்கோயில் திருப்பணிக்குச் செலவிட்டார்.

வேத பாடசாலை, திருக்குளங்கள், பசுமடம் முதலியன அமைத்தார்.

மகாராஜா குதிரைகள் வாங்க வேண்டுமென்று நம்பிக் கொடுத்த பணத்தை இவர் திருப்பணி செய்யலாமா? என்று ஒரு வினா எழும்.

கடைத் தேங்காயை எடுத்து வழிப்பிள்ளையாருக்கு உடைக் கலாமா? என்பது போல் ஒரு கேள்வி எழும்.

பாவம், புண்ணியம் என்பதெல்லாம் செய்கையில் இல்லை. எண்ணத்தில் தான் இருக்கிறது.

மகா சிவராத்திரியன்று ஒருவர் தட்சிணாமூர்த்திக்கு அருகிலே இருந்து ஜபம் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது பச்சைப் புடவை

கட்டியிருந்த ஓர் அம்மா கோவிலுக்கு வந்து வலமாகச் செல்லுகின்றார். அந்த அம்மையாருடைய கணவன் பெருங்குடிமகன். அவன் குடித்து விட்டுக் குண்டாந்தடியை எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றான், அந்த அம்மையின் மண்டையைப் பிளக்க வந்த கணவன் அங்கே ஐயம் செய்கின்றவரைப் பார்த்து, “பச்சைப் புடவை கட்டிய ஒரு பெண் இந்தப் பக்கமாக வந்தாளா” என்று கேட்கிறான். உண்மையைச் சொன்னால் அந்த அம்மா மாண்டு போவாள் என்று கருதிய அவர், “அப்படி எந்த அம்மாவும் இந்தப் பக்கம் வரவில்லையே” என்று கூறி விடுகின்றார்.

சிவராத்திரி, தட்சிணாமூர்த்தி பக்கத்திலே இருந்து பொய் சொல்லலாமா என்று எண்ணக் கூடாது.

பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த புரையீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்

- திருக்குறள்

எனவே பாவம், புண்ணியம் என்பது செய்கையாலே இல்லை. எண்ணத்தாலே தான் ஏற்படும்.

ஒரு கணவனும் மனைவியும் இரவிலே செல்லுகிற பொழுது அந்த அம்மையாருடைய நகைகளை அபகரிக்க வேண்டும் என்று ஒருவன் வந்து அந்தக் கணவனைக் கொன்றுவிட்டு அந்த அம்மையாருடைய அணிகலன்களை அபகரித்தான்.

உலகம் அவனை இகழும்.

அதே போல, ஒரு கணவனும் மனைவியும் செல்லுகிற பொழுது பத்து துஷ்டர்கள் வந்து சூழ்ந்து கொண்டார்கள். பின்னே வந்த ஒருவர் அந்தப் பத்துக் கள்வர்களையும் அடித்துக் கொன்றுவிட்டு அந்தத் தம்பதி களுக்கு உதவி செய்தார்.

உலகம் அவரைப் புகழும்

ஒரு கொலை செய்தவனை உலகம் இகழ்கின்றது. பத்துக் கொலை செய்தவனை உலகம் புகழ்கின்றது என்ன காரணம்? அந்தக் கொலையைச் செய்யும் பொழுது அணிகலன்களை அபகரிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு செய்தான்.

இந்தப் பத்துக் கொலைகளைச் செய்யும்போது அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தோடு செய்தார். எனவே, கொலைக்குப் பாவ புண்ணியமில்லை. எண்ணத்திற்குத் தான் உண்டு.

கொலை செய்வது பாவமென்றால் நீதிபதி எத்தனையோ பேரைத் தூக்கில் போடுகின்றாரே! அவருக்கு நரகமா வரும்?

கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட்டதனோடு நேர்

என்பார் திருவள்ளுவர்.

மணிவாசகர் அந்தப் பணத்தை எடுத்து வீடா கட்டினார்? ஆலயத் திருப்பணி செய்தார். மூன்றாம் நூற்றாண்டில் கட்டின அந்தக் கோயில் இன்றைக்கும் திருப்பெருந்துறையில் காட்சியளிக்கின்றது. அவர் குதிரைகள் வாங்கியிருந்தால் முப்பத்தாண்டுகள் தான் இருந்திருக்கும்.

யுத்தம் நடந்திருந்தால் அன்றைக்கே செத்துப் போயிருக்கும். மன்னவன் குதிரைகள் வாங்குவது போர் கருதி. நாட்டிலே யுத்தம் நடந்தால் மக்கள் மாள்வார்கள்.

முதலமைச்சர் மக்கள் திலகமாக இருந்து மக்களின் பிரதி நிதியாக விளங்கி உதவி செய்தார்.

மற்றொன்று மன்னன்தான் மந்திரிக்கு ஊதியம் கொடுக்கின்றான். அதனாலே மன்னவன் பதவியில் இருப்பதில் ஒன்றும் பெருமையில்லை. அரசு பதவியை விட அமைச்சுப் பதவிக்குப் பெருமை அதிகம். என்ன காரணம்? மன்னன் மகன் மன்னனாகலாம், அறிவிருக்கிறதோ

இல்லையோ. ஆனால் மந்திரி மகன் மந்திரியாக வரமாட்டான். அறிவின் தகுதியினாலே வருவது அமைச்சப் பதவி. பிறப்பின் உரிமையினாலே வருவது அரசு பதவி.

இன்னொன்று, மன்னவன் சொற்படி மந்திரி கேட்கக் கூடாது. மந்திரி சொற்படி தான் மன்னவன் கேட்க வேண்டும்.

உமைக்கு நாதற்கும் ஓங்குபுள் னூர்திக்கும்
இமைப்பில் நாட்டமோர் எட்டுடை யானுக்கும்
சமைத்த தோள்வலி தாங்கின ராயினும்
அமைச்சர் சொல்வழி ஆற்றுதல் ஆற்றலே

என்பது கம்பன் வாக்கு.

சிவபெருமானாக இருந்தாலும், திருமாலாக இருந்தாலும், பிரம தேவனாக இருந்தாலும் அமைச்சர் சொற்படிதான் கேட்க வேண்டும். அரசனைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்துகின்ற தன்மை அமைச்சருக்குண்டு.

ஆகவே அரசனுடைய கவனம் யுத்தத்திலே போகக்கூடாது. அறவழியிலே வந்த பணம் அறவழியிலே செல்ல வேண்டும் என்று ஆலயத் திருப்பணி செய்தார். கல் திருப்பணி அவர் சதா அஞ்செழுத்தை நெஞ்சுமுத்தி சிவானுபவத்திலே வீற்றிருக்கின்றார். பரத்தைப் பார்க்கின்ற வர்கள் பதார்த்தத்தைப் பார்க்க மாட்டார்கள். அப்படி சிவனை அகக் கண்ணாகப் பார்த்து அந்த அருள் நெறியில் நிற்கின்றார்.

குறித்த காலத்திலே மந்திரி வராமையினாலே இன்னும் மணிவாசகர் வரவில்லையே என்று பாண்டியன் வருந்திக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு தூதன் ஒடிவந்து “மந்திரி கொண்டு போன பணத்தை யெல்லாம் திருப்பெருந்துறையில் கோவில் கட்டி விட்டார்” என்றான்.

பாண்டியன் பதறாது ஒரு சிறந்த சேவகனை அனுப்பி “குதிரைகள் வாங்கியாயிற்று” என்று கேட்டு வரச் சொன்னார்.

சேவகன் திருப்பெருந்துறை வந்து மணிவாசகரைப் பணிந்து, “முதலமைச்சரே, குதிரைகள் வாங்கியாயிற்றா என்று மன்னர் விசாரித்து வரச் சொன்னார்” என்றான்.

“ஆண்டவனே நான் என்ன சொல்வது?” என்று எம்பெருமானைக் கேட்டார்.

“ஆவணி மூலத்தன்று குதிரைகள் வருமென்று நீயே போய் சொல்” என்று இறைவன் கூறியருளினான்.

அப்படியே வாதவூரர் வந்து ஆவணி மூலத்தன்று குதிரைகள் வருமென்று சொன்னார்.

அரசன் மகிழ்ந்து அவருக்குப் பொன்னாடை போர்த்தினான்.

சுற்றத்தார்கள் வந்து மாணிவாசகரிடம் “குதிரை வாங்காமலே வாங்கி விட்டதாகக் கூறி விட்டீர்களே, மன்னவன் தங்களை இடர்ப் படுத்துவானே” என்றனர்.

அப்பொழுது சுவாமிகள் சொன்னார். அதைப்பற்றி உங்களுக்கு என்ன கவலை? என்ன வந்தாலும் சிவனுடைய அருள்தானே காரணம்!

இறக்கினும் இன்றே இறக்குக என்றும்

இருக்கினும் இருக்குக வேந்தன்

ஒறுக்கினும் ஒறுக்க உவகையும் உடனே

ஊட்டினும் ஊட்டுக வானில்

சிறக்கினும் சிறக்க கொடியதீ நரகஞ்

சேரினுஞ் சேருக சிவனை

மறக்கிலம் பண்டைப் பழவினை விளைந்தால்

மாற்றுவார் யாரென மறுத்தார்.

வினையின் வண்ணமாக எது வந்தாலும் தாங்கிக் கொள்வேன்.

உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை

அற்றே தவத்திற் குரு

என்பார் திருவள்ளுவர்.

“என்ன வந்தாலும் சிவன் செயல். நீங்கள் கவலைப்படாமல் போங்கள்” என்றார். நிரம்ப அதீத நிலை.

குறித்த நாளில் குதிரை வரவில்லை. பாண்டியன் சினந்து அவரைத் தண்டிக்க அனுமதி கொடுத்தான். சுவாமிகளை அரசனுடைய சேவகர்கள் துன்புறுத்தினர்.

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே

அன்பினில் விளைந்தஆ ரமுதே

பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்

புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்

செம்மையே ஆய சிவபத மளித்த

செல்வமே சிவபெரு மானே

இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்

எங்கெழுந் தருளுவது இனியே.

ஆண்டவனே நன்றே செய்வாய். பிழை செய்வாய். நானோ இதற்கு நாயகமே.

வம்பனேன் தன்னை ஆண்டமா மணியே

மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்

உம்பரும் அறியா ஒருவனே இருவர்க்கு

உணர்விறந்து உலகமு டுருவும்

செம்பெரு மானே சிவபுரத் தரசே

திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே

எம்பெருமானே என்னைஆள் வானே

என்னைநீ கூவிக்கொண் டருளே

என்று இறைவனை நினைத்து கண்ணீரினால் உடம்பு நனைந்து பரவசமாக நிற்கின்றார்.

சிவபெருமான் காட்டிலுள்ள நரிகளையெல்லாம் பரிகளாகச் செய்தார். நரிகளைப் பரிகளாக்கினார்.

காட்டிலே கரடி, புலி, சிறுத்தை, ஓநாய் இப்படி எத்தனையோ விலங்குகள் இருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் குதிரைகளாக ஆக்கியிருக்கலாமே. ஏன் நரிகளைப் பரிகளாக்கினார்?

நரி கீழ்நோக்கும் தன்மையுடையது. நரி இப்படியே வளைக்குள்ளே போகும். பரி என்ற குதிரை மேல் நோக்கும் தன்மையுடையது.

நாம் உலக நெறியிலே பிராண வாயுவை கீழ்நோக்கி விடுகிறோம், அதோமுகமாக.

சிவயோகத்தில் பிராண வாயு ஊர்த்துவமுகமாக மேல்நோக்கிச் செல்லும்.

நாளும் அதிவேக கால்கொண்டு

தீ மண்ட

- திருப்புகழ்

ஆகவே நரிகளைப் பரிகளாக்கியது கீழ் நோக்கிச் செல்லுகின்ற பிராண வாயுவை மேல்நோக்கச் செய்தார் என்று பொருள்.

மற்றொன்று இந்த விலங்குகளை வைத்துக் காட்சி செய்வான் சர்க்கஸ் ஆடுகின்றவன், புலி, கரடி, சிங்கம், ஒட்டகம் போன்ற எல்லா விலங்குகளையும் அடக்கி ஆள்வான்.

குள்ளநரி ஒன்று தான் மனிதனுக்கு அடங்காது. யாராலும் அடக்க முடியாத நரியை நான் அடக்கிக் கொண்டு வருகின்றேன் என்று நன்னரி வாசிக்கு நடைபயில வைத்தாராம் பெருமான். கானகத்திலுள்ள நரிகளையெல்லாம் பரிகளாக்கி எம்பெருமான் வேதப் பரியிலூர்ந்து வந்தான்.

மாவகஞ்சேர் மாணிக்க வாசகருக் காய்குதிரைச்

சேவகனாய் வீதிநிறை சென்றனையே.

என்பார் அருட்பிரகாச வள்ளலாராகிய இராமலிங்க அடிகள்.

மதுரை வீதியிலே அணிஅணியாக குதிரைப் படைகள், தூதர்கள் சென்று பாண்டியனிடம் சொன்னார்கள், குதிரைப்படை ஏராளமாக வருகின்றதென்று.

அரசன் மணிவாசகரைத் தொழுது, “ஐயனே, என்னை மன்னிக்க வேண்டும்” என்று பணிந்தான்.

ஆண்டவன் வேதப் பரியிலே ஜோதிர் மயமாக இருக்கின்றான்.

பெருமான், அரசனை நோக்கி, “இந்தக் குதிரைகளெல்லாம் உனக்கு உதவி செய்யும்” என்று பரிமாறிக்கொண்டு அரசன் அளித்த ஜோடி சால்வையைச் சாட்டையினால் வாங்கிக் குதிரைக்குப் போட்டார். பின்னர், எம்பெருமான் திருவருக்கரந்தார்.

குதிரை லாயங்களைச் செப்பனிட்டு அவைகளுக்குக் கொள்ளும் புல்லும் போட்டனர். நரிகளெல்லாம் கொள்ளும் புல்லுமா தின்னும்? அசைவப் பிராணிகளாச்சே!

நடுஇரவில் பரிகளெல்லாம் நரிகளாகி மதுரை மாநகர் முழுவதும் ஊளையிட்டுச் சென்றன; கானகத்திற்குச் சென்று விட்டன.

இதைப் பாண்டியன் அறிந்து முதலமைச்சர் நம்மை ஏமாற்றி விட்டார் என்று கருதினான். பிறகு மணிவாசகர் திருமேனியிலே நெய் தடவி சுடுகின்ற வைக்க மணலிலே உருட்டுமாறு செய்தான். துன்பத்தை அடைந்த சுவாமிகள் எம்பெருமானுடைய திருவடியை நினைந்து உருகினார்.

அப்போது எம்பெருமான் வைகையிலே வெள்ளம் வருமாறு செய்தார். ஞானிகளுக்கு இடர் செய்தால் நாடு குன்றும்.

பத்தினி பக்தர்கள் தத்துவ ஞானிகள்
சித்தங் கலங்கச் சிதைவுகள் செய்தவர்
அத்தமும் ஆவியும் ஆண்டொன்றில் மாய்ந்திடும்
சத்திய மீது சதாநந்தி தாளே

என்பார் திருமூலர்.

பரம ஞானியான மணிவாசகப் பெருமானுக்கு இடர் செய்தான் பாண்டியன். நகரத்தையே அடித்துக்கொண்டு போகுமாப் போலே வைகை வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது.

பெரிய துன்பம் வந்தால் மன்னர்கள் மக்களைத்தான் நாடுவார்கள்.

உடனே பாண்டியன் வைகைக் கரையை உயர்த்துமாறு முரசு அறிவித்தான்.

“இதனால் சகலமானவர்களுக்கும் அறிவிப்பது என்னவென்றால் வைகையிலே வெள்ளம் வருகிறது. அதனால் எல்லோரும் போய் கரையை உயர்த்த வேண்டும். இது மன்னவனுடைய ஆணை”

ஊர் முழுதும் தண்டோரா முழங்கியது. ஊரிலே உள்ள தன வந்தர்கள் ஐந்து, பத்து கொடுத்து ஆட்களை அனுப்பிக் கரையை உயர்த்து மாறு செய்தார்கள். செல்வமில்லாத நடுத்தரமானவர்கள் தாங்களே போய் வேலை செய்கின்றார்கள்.

மதுரை நகரிலே வந்தி என்றொரு நரை மூதாட்டி (வந்தி – குந்தை இல்லாதவர் என்று பொருள்) அவள் தினமும் அதிகாலையில் எழுந்து நீராடி, நீராடி, தமிழ்நாட்டிற்கேயுரிய பண்டம் பிட்டு விற்பது. நீராடியில் வேக வைப்பது. அரிசியை ஊற வைத்து, அஞ்செழுத்தைச் சொல்லி இடித்து அதைத் தெள்ளி அதில் சீனியைக் கலந்து அதைக்

கோபுரம் மாதிரி புட்டு சுட்டு அதை எடுத்துக் கொண்டு போய் கோயில்
கொடிமரத்தருகில் வைத்து, "சொக்கலிங்கப் பெருமானே, இந்தப் பிட்டு
உனக்கு" என்று நைவேத்தியம் செய்வாள்.

வைகலும் அவித்த செவ்விப்
பிட்டினை மருங்கு நான்கு
கைகளாய் முளைத்த முக்கட்
கரும்பினை அரும்பு மூரற்
செய்கதிர் முகத்தா னந்தத்
தேறலை ஆல வாயெம்
ஐயனை அகத்தால் நோக்கி
அன்பினால் அருத்தி விற்பாள்

பரஞ்சோதி முனிவர் வாக்கு இது.

வந்தி மண்டபம் கட்டவில்லை. கோபுரம் கட்டவில்லை. இந்தத்
தொண்டு தான் அவள் செய்து அன்பின் வடிவமாக விளங்கி வந்தாள்.

அந்த அம்மையாருடைய செவியிலே அரசனுடைய ஆணை
யொலி கேட்டது. என் பங்குக்குரிய கரையை உயர்த்தவில்லையானால்
பாண்டியன் என்னைத் தண்டிப்பானே என்று அஞ்சினாள். சொக்கலிங்கப்
பெருமானை நோக்கி முறையிடுகின்றாள்.

"பெருமானே வயது முதிர்ந்த மக்கள் இல்லை. என் பங்குக்
கரையை உயர்த்தவில்லையானால் பாண்டியன் என்னைத் தண்டிப்பானே"

பிட்டுவிற் றுண்டு வாழும்
பேதையென் இடும்பை என்பது
எட்டுணை யேனு மின்றி
இரவியெங் கெழுகென் றின்னாள்
மட்டுநின் னருளால் இங்கு
வைகினேற்கு இன்று வந்து
விட்டதோர் இடையறு ஐய

கருணைக்கடலே, கோயில் உண்டு, பிட்டு விற்கிற கடை உண்டு, வீடு உண்டு என்று இருந்தேனே. ஆதித்தன் எந்தத் திசையில் உதிக் கின்றான் என்று நான் இன்று வரை தெரிந்து கொள்ளவில்லை. ஞானிகளுக்குச் சூரியன் எங்கு முளைத்தால் என்ன?

எங்கெழிலென் ஞாயிறு எமக்கேலோர் எம்பாவாய்

- திருவெம்பாவை

சூரியன் கிழக்கே முளைத்தால் என்ன? மேற்கே முளைத்தால் என்ன? இப்படி சில கருணையை எண்ணி வாழ்கின்றவளுக்குப் பெரிய ஆபத்து வந்து விட்டது.

“பரமேஸ்வரா, நான் என்ன செய்வேன்?” என்று பெருமானை எண்ணித் தொழுது அழுதாள்.

ஆண்டவன் உடனே கூலியாளாகப் புறப்பட்டான். சிவாலயத்தில் தானா அழுக்குத் துணிகளுக்குப் பஞ்சம்? சிவலிங்கத் திருமேனியில் சாத்தும் வஸ்திரத்தை எடுத்தால் பிசின் மாதிரி ஒட்டிக் கொள்ளும். அவ்வளவு எண்ணெய் சிக்கு. சில வீடுகளில் படுத்து எழுந்தால் தலையணை கூடவே வரும். யார் தலையணைக்கு உறை போடுகின்றார்கள்?

அழுக்கடைந்த பழந்துணியொன்

றரைக்கசைத்து விழுந்தொண்டர்

குழுக்கடந்த இண்டைநிகர்

சுமையடைமேற் கூடைகவிழ்த்து

எழுக்கடந்த திசைகடந்திட்டு

இணைகடந்த திருத்தோள்மேல்

மழுக்கடைந்து விளங்கியவாய்

மண்தொடுதிண் படையேந்தி

எம்பெருமான் கூலியாளாக வருகின்றார். கயிலாயத்தில் இருந்து கொண்டே வந்தியின் பங்குக்கரை உயர வேண்டும் என்று சுவாமி

திருவுளம் பற்றலாம். அவன் ஆளில்லை என்றான். அதனால் ஆளாக வருகின்றார். ஒரு பழந்துணி அழுக்குத்துணி. தலைமேல் ஒரு சும்மாடு, தோள் மேல் ஒரு மண் வெட்டி. அந்த மண்வெட்டி எப்படியிருக்கிறது?

மழுக்கடைந்து விளங்கியவாய் மண்தொடு திண்படை

பாதிக்கு மேலே தேய்ந்து போன மண்வெட்டி ஏன்? அனுபவசாலி (சர்வீஸ் மேன்) என்று அறிவிக்க.

வந்தியம்மையாருடைய வீட்டுக்கு முன்னர் நின்று, “கூலியோ... கூலி” வேதஸ்வரம் போல் ஒலியெழுப்புகின்றார்.

ஆனுமறைச் சிறைமுடியார்
அடிக்கமலம் நிலஞ்சூடக்
கூலிகொடுத்த தென்வேலை
கொள்வாருண் டோஎன்றென்று
ஓலமறைத் திருமொழிபோல்
உரைபரப்பிக் கலுழ்கணீர்
வேலையிடைப் படிந்தயர்வாள்
வீதியிடத் தணைகின்றார்.

வேதத்தின் முடிவிலே விளங்குகின்ற எம்பெருமானுடைய சரண கமலாயம் மதுரை வீதியிலே பட்டது.

வந்தியம்மையின் வீட்டின் முன்னின்று கூலியோ கூலி. கூலி கொடுத்து எனை வேலை கொள்வார் உண்டோ? என்று கூவி நின்றார். முதலில் கூலியைக் கொடுத்துவிட வேண்டும். அப்புறம் வேலை கொள்ள வேண்டுமாம். அம்மையார் ஜன்னல் வழியாகப் பார்க்கின்றார்.

சுவாமி செக்கச் செவேலென்று நிற்கின்றார்.

“அப்பா உள்ளே வா” அழைக்கின்றாள் வந்தி.

“பாட்டி நான் உள்ளேதான் இருக்கின்றேன். உன் உள்ளத்தில் இருக்கின்றேனே” என்கின்றார் பெருமான்.

“அப்பா! நீ அழகாக இருக்கின்றாயே, ஏன் கூலி வேலைக்கு வந்தாய்?”

“பாட்டி! எனக்கு ஊருமில்லை, பேருமில்லை. என் மனைவி தர்ம சம்வர்த்தனி. ஊருக்கெல்லாம் அன்னம் படைக்கின்றாள். மூத்த பிள்ளைக்கு மகோதரம், கடைசிப் பையன் கலப்பு மணம் செய்து கொண்டான். வெறுத்துப் போய் நஞ்சை உண்டேன். ஆயினும் உயிர் போக வில்லை. ஆகவே, மண்ணெடுத்துப் பிழைக்கின்றேன்.”

“அப்பா இந்த ஊரிலே கோடீஸ்வரர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களிடம் போகாமல் இந்த ஏழை வீட்டுக்கு வந்தனையே”.

“பாட்டி, ஏழையும் பணக்காரனும் எனக்கு ஒன்றுதான்”

“அப்பா நிச்சயமாக என்னிடத்தில் காசு பணம் இல்லை. பிட்டு வியாபாரம் அந்தப் பிட்டுக்கு மண் சுமப்பாயா?”

“பெருமாட்டி! நீ பணம் கொடுத்தாலும் பிட்டோ, தோசையோ வாங்கிச் சாப்பிடுவென். பிட்டே கொடுத்தால் நான் கடைக்குப் போகின்ற வேலை மிச்சம் பிட்டுக்கே மண் சுமக்கின்றேன்”.

“உதிர்ந்து போன பிட்டுதான் தருவேன். உதிராத பிட்டை விற்று நாளை முதலுக்குப் பணம் வேணும்”

“பாட்டி, நீ உதிராத பிட்டு கொடுத்தால் நான் உதிர்ந்துத் தானே தின்னவேணும். உதிர்ந்த பிட்டைக் கொடுத்தால் உதிர்க்கிற வேலை மிச்சம். எல்லாப் பிட்டும் உதிர்ந்து விடும் கவலைப்படாதே”.

வந்தி அவித்த பிட்டை எடுத்துப் பார்க்கின்றாள். அத்தனையும் உதிர்ந்திருந்தது.

தெள்ளியடு சிற்றுண்டி
சிக்கடைந்து பொதிநீக்கி
அள்ளியெடுத்தருந்தப்பா
என்றிட்டாள் அரைக்கசைத்த
புள்ளியுடைத் துகினீத்தார்
புறத்தானை விரித்தேந்தி
ஒள்ளியதென் றவளன்பும்
உடன்கூட்டி அமுதுசெய்தார்

கோபுரம் போலிருந்த பிட்டெல்லாம் உதிர்ந்திருந்தது. தெள்ளியடி சிற்றுண்டி பொதி நீக்கி அள்ளியெடுத்து அருந்தப்பா” என்று இட்டாள். சிலர் கிள்ளியும் தரமாட்டார்கள். வந்தி அள்ளிக் கொடுக்கின்றாள்.

இடலி, தோசை என்றால் சட்னி இருக்க வேண்டும். பூரி என்றால் உருளைக்கிழங்கு இருக்க வேண்டும். பிட்டுக்கு நெய் வேண்டும். வந்தியின் வீட்டில் நெய் எப்படியிருக்கும்?

பரஞ்சோதி முனிவர் நெய் விடுகின்றார். அவள் உள்ளன்பும் உடன் கூட்டி அமுது செய்தாள். வந்தியம்மையாருடைய உள்ளன்பு என்ற நெய்யை விட்டுப் பிசைந்து தருகின்றாள்.

ஒவ்வொருவரும் உண்பதற்கு முந்தி சிவனுடைய அஞ்செழுத் தைச் சொல்லிச் சாப்பிட வேணும்.

சுவாமி பிட்டை எப்படி உண்ணுகின்றாராம்?

அன்னைமுலைத் தீம்பாலின்
 அரியசுவைத் தீஃதந்தத்
 தென்னவனாய் உலகாண்ட
 திருவால வாயுடைய
 மன்னர்பிரான் தனக்கேயாம்
 என்றென்று வாய்மலர்ந்து
 சென்னியசைத் தமுதுசெய்தார்
 தீவாய்நஞ் சமுதுசெய்தார்

ஒருவர் வீட்டிலே ஆகாரம் உண்ணுகிற போது “அம்மா அமிர்தம் போல் பண்ணியிருக்கீங்களே” என்று சொல்ல வேண்டும். அந்தச் சிற்றுண்டியை உண்ணுகின்ற பெருமான், “இது தென்னவனாய் உலகாண்ட ஆலவாய் பெருமானுக்கே அர்ப்பணம்” என்று கூறித் தலையை அசைத்து உண்டாராம். அவர் யார்? தீவாய் நஞ்சு அமுது செய்வார் ஆலகால விஷத்தையே அமுதமாகச் செய்து உண்டவர்.

“பாட்டி நிரம்ப திருப்தி. இன்னும் பிட்டு ஏதாவது இருந்தால் சுட்டுவை” என்று கூறிவிட்டு வைகைக் கரையடைக்கும் இடத்திற்குச் சென்றார்.

அங்கே கண்காணிப்பாளரைப் பார்த்து, “என் பேர் சொக்கன். நான் வந்தியின் ஆள் என்று குறித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

கண்காணிப்பாளர் வந்தியின் பங்கு இது என்பதைக் காட்டினார். இந்தக் குச்சியிலிருந்து அந்தக் குச்சி வரை வந்தியின் பங்கு” என்றார்.

“ஓ சின்ன வேலை” என்று கூறிய பெருமான் என்ன செய்தார்?

வெட்டுவார் மண்ணை முடிமேல் வைப்பார் பாரமெனக்
 கொட்டுவார் குறைத்தெடுத்துக் கொடுபோவார் சுமடுவிழுத்
 தட்டுவார் சுமைஇறக்கி எடுத்ததனைத் தலைபடியக்
 கட்டுவார் உடன்சுமந்து கொடுபோவார் கரைசொரிவார்

வேலை செய்யவா போனார்? நிரம்பப் பாரமென்று மண்ணைக் கொட்டுவார் குறைத்து எடுப்பார். சும்மாடுகீழே விழுமாறு தட்டுவார்.

அதுமட்டுமா? ஆடிப்பாட ஆரம்பித்தாராம்.

ஆடுவார் சாமமெனத் தித்திக்கும் அமுதஇசை
பாடுவார் நகைசெய்வார் தொழில்செய்வார் பராக்கடையக்
கோடுவார் மணல்குவிப்பார் குதிப்பார் தூளெள அடிபாய்ந்து
ஓடுவார் உடன்மீள்வார் உன்மத்தர் எனஇருப்பார்.

அம்பலவாணன் ஆடவல்லான் அல்லவா!

ஆடுவார், ஓடுவார், மணல் குவிப்பார். எல்லோரும் தங்கள்
தங்கள் வேலையை விட்டு இவரைப் பார்க்க ஆரம்பித்தனர்.

வானத்தில் மண்ணில் பெண்ணில்
மைந்தரில் பொருளில் ஆசை
தானற்றுத் தமையு நீத்துத்
தத்துவம் உணர்ந்த யோகர்
ஞானக்கண் கொண்டே யன்றி
நாடருஞ் ஜோதி மண்ணோர்
ஊனக்கண் கொண்டுங் காண
உடன்விளை யாடல் செய்வார்

இன்னும்,

அருளினால் உலகமெல்லாம்
ஆக்கியும் அளித்தும் நீத்தும்
பெருவிளை யாடல் செய்யும்
பிறைமுடிப் பெம்மான் இங்ஙன்
ஒருவிளை யாடல் செய்ய
ஓச்சுகோற் கைய ராகி
அருகுநின் றேவல் கொள்வார்
அடைகரை நோக்கிப் புக்கார்

அப்போது அங்கே இருந்தவர்கள் எல்லாம் பாக்கியசாலிகள்.
ஆண்டவனை நேராகப் பார்த்தனர்.

மாலை நேரம். பாண்டியன் வைகையாற்றின் கரைக்குக் குதிரை மேலே வருகின்றான். எல்லாக் கரையும் உயர்ந்திருக்கிறது. ஒரு கரை மட்டும் உயரவில்லை. “இது யார் கரை?” என்று மன்னன் கேட்டான். அங்கிருந்தோர் “இது வந்தியம்மையார் கரை” என்றனர்.

“அவள் ஆள் யாரையும் வைக்கவில்லையா?” மன்னன் கேட்கின்றான்.

“அரசே நல்ல ஆளாகத்தான் வைத்திருக்கின்றாள். ஆள் மொழுமொழு என்றிருக்கின்றான். வேலை செய்யாமல் பாட்டுக் கச்சேரி செய்கின்றான்” என்று உடனிருந்தோர் கூறினர்.

“கொண்டா அவனை” சலம் காணும் வேந்தனின் கோபத்தைக் கண்டு அஞ்சியோடி அழைத்து வந்தனர்.

வள்ளல்தன் கோபங் கண்ட
 மாறுகோற் கையர் அஞ்சித்
 தள்ளரும் சினத்த ராகித்
 தடக்கைதொட டீர்த்துப் பற்றி
 உள்ளொடு புறங்கீழ் மேலாய்
 உயிர்த்தொறும் ஒளித்து நின்ற
 கள்ளனை இவன்தான் வந்தி
 ஆளெனக் காட்டி நின்றார்

அவ்வளவும் சைவசித்தாந்தக் கருத்து. உள்ளும் புறமும் உயிர் தோறும் ஒளித்து நிற்கின்ற பெருமானை “இவன்தான் வந்திக்கு ஆள்” என்று காட்டினார். பார்த்தவுடனே பார்த்திபன் சீறினான்.

கண்டனன் கனன்று வேந்தன்
 கையிற்பொற் பிரம்பு வாங்கி
 அண்டமும் அளவி லாத
 உயிர்களும் ஆக மாகக்
 கொண்டவன் முதுகில் வீசிப்
 புடைத்தனன் கூடையோடு
 மண்தனை உடைப்பிற் கொட்டி

மறைந்தனன் நிறைந்த கோதி

பெருமானுடைய முதுகிலே பிரம்பால் அடித்தான் பாண்டியன். அந்த அடி அவன் முதுகிலேயே பட்டது. பிரம்மாவினுடைய முதுகிலே பட்டது. திருமாலுடைய முதுகிலே பட்டது. இந்திரன் முதுகிலே பட்டது. சராசரங்கள் எல்லாம் அடிபட்டன.

பாண்டியன் முதுகிற் பட்டது
 சுழியன்
 பன்னியர் உடம்பினிற் பட்டது
 ஆண்தகை அமைச்சர் மேனிமேற் பட்டது
 அரசினங் குமரர்மேல் பட்டது
 ஈண்டிய கழற்கால் வீரர்மேல் பட்டது
 இவுளிமேல் பட்டது பருமம்
 பூண்டவொங் கரிமேல் பட்டதெவ் வுயிர்க்கும்
 போதன்மேல் பட்டஅத் தழும்பு

இங்கு ஒரு வினா. அவர் பிட்டு உண்டபோது யார் வயிற்றுக்கும் போனது என்று வரலாறில்லை. எறும்பின் வயிற்றுக்குப் போனது, ஆனையின் வயிற்றுக்குப் போனது, பூனையின் வயிற்றுக்குப் போனது என்று இல்லை.

பிட்டு உண்டது லாபம். பிரம்படி பட்டது நஷ்டம். நஷ்டத்திற்குப் பங்கு உண்டு என்றால் லாபத்திற்குப் பங்கு வேண்டாமா?

எம்பெருமான் பிட்டு உண்டபோது எல்லோருடைய வயிற்றுக்கும் போகவில்லை. ஆனால் அடிபட்டபோது எல்லாரும் அடிபட்டார்கள். என்ன பொருள்?

அந்தப் பிட்டு உண்டாரோ, அது பிட்டு அல்ல. வந்தி இன்னும் பல்லாயிரம் பிறப்பு எடுத்து நுகர வேண்டிய சஞ்சித வினை. அந்த சஞ்சித வினையைத் தான் பிட்டு என்ற வியாஜியத்தினால் உண்டார். பெருமான் ரிஷபரூடாக வந்திக்குக் காட்சி கொடுத்தார்.

வேதத்தில் ஒரு மந்திரம்.

அபுத்ரஸ்ய கதிர் நாஸ்தி

www.jagadgururambhadracharya.org
 www.jagadgururambhadracharya.org

குழந்தை இல்லாதவர்களுக்குச் சொர்க்கமில்லை. ஆனால், பெருமான் வந்திக்கு மோட்சம் கொடுத்தார்.

“பாண்டியனே உன் பணமெல்லாம் அறவழியினாலே வந்தது. ஆகவே, அதனை அறப்பணியிலே சேர்த்திடு” என்று வானொலி எழுந்தது.

பாண்டியன் வந்து மணிவாசகரைத் தொழுது “தாங்கள் பழைய படி முதலமைச்சராக இருக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினான். இந்த வம்பே வேண்டாமென்று மணிவாசகர் புறப்பட்டார்.

உத்தரகோசமங்கை சென்று பாடினார். பின் திருவண்ணாமலையில் திருவெம்பாவை பாடினார். மணிவாசகருடைய வாக்கிலே திருவெம்பாவை மிக மிக உயர்ந்தது. அவருக்குத் திருக்கழுக்குன்றத்திலே பாததரிசனம் கிடைத்தது.

பிறகு தில்லை சிதம்பரம் வந்தடைந்தார். சிதம்பரத்துக்கருகிலே தவச் சூழலில் அமர்ந்தார். அப்போது ஈழநாட்டிலிருந்து மன்னவனும் பௌத்த குருமார்களும் வந்து சைவத்தை அழிக்க முயன்றனர். அவர்களுடன் வாதிட்டு வென்று பேசாத பெண்ணைப் பேச வைத்தார். பேசுகின்றவர்கள் அனைவரும் ஊமையாயினர்.

திருவாசகம் 656 பாடல்கள் ஆண்டவனே எழுதியது. பின், “பாவை பாடிய வாயால் கோவை பாடுக” என்று இறைவன் கூற, திருக்கோவையார் என்னும் நூலைப் பாடினார்.

அந்தத் திருவாசக சுவடியை அம்பலத்திலே வைத்தார். கனக சபையில் தில்லை மூவாயிரம் தீட்சிதர்களும் பார்த்துப் படித்து, “சுவாமி இந்த வாசகத்திற்கு என்ன பொருள்” என்று கேட்டனர்.

“இந்த வாசகத்திற்கு வாச்சியம் நடராஜா” என்று மணிவாசகர் கூறினார்.

மணிவாசகப் பெருமான் ஆனி மகத்தன்று பெருமானுடைய திருவடி நிழலிலே சோதியாக மறைந்து விட்டார். அவர் வாழ்ந்த காலம் மூன்றாம் நூற்றாண்டு அப்படியானால் ஏன் சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகையிலே பாடவில்லை என்ற வினா வரும்.

தொண்டர் தொகையைப் பாடிய சுந்தரர் இவரைச் சிவமாகவே கருதுகின்றார்.

இன்றைக்கும் திருப்பெருந்துறையில் மாணிக்கவாசகர் ரிஷப வாகன தோரோட்டம் உண்டு. சிவமாகவே எண்ணியதனாலே, திருத்தொண்டத் தொகையிலே அவரைச் சேர்க்கவில்லை. அப்படிச் சித்த மலம் அறிவித்துச் சிவமாக்கும் செந்நெறியைப் பெற்றவர் மாணிக்க வாசகர். அவருடைய திருவடியை நினைந்து நினைந்து, உணர்ந்து உணர்ந்து, நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து திருவாசகத்தை ஒதினால் சிவமாம் பெற்றி நமக்குக் கிடைக்கும்.

திருவாசகம் எட்டாவது திருமுறை ஆனதினாலே சிகாமந்திரம் ஒரு சின்ன திருவாசகத்தைப் பனையோலையில் எழுதிக் குடுமியிலே கட்டியிருந்தாராம் அருட்பிரகாச வள்ளலார். அப்படி வணங்கத்தக்க திருவாசகத்தை ஒதி எல்லோரும் உய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி இந்த அளவோடு இதைப் பூர்த்தி பண்ணுகின்றேன்.

மாணிக்கவாசகர் பாடலின் மகத்துவம்

பெருகும் வையை தனையழைப் பிக்குமே
பிரம்ப டிக்குப் பிரான்மேனி கன்றுமே
நரியெ லாம்பரி யாக நடத்துமே
நாடி மூகைதனைப் பேசு விக்குமே
பரிவிற் பிட்டுக்கு மண்சுமப் பிக்குமே
பரமன் ஏடெழுதக் கோவை பாடுமே
வருகும் புத்தரை வாதினில் வெல்லுமே
வாதவூரர் வண்தமிழ்ப் பாடலே.

நால்வர் திருநகூத்திரம்

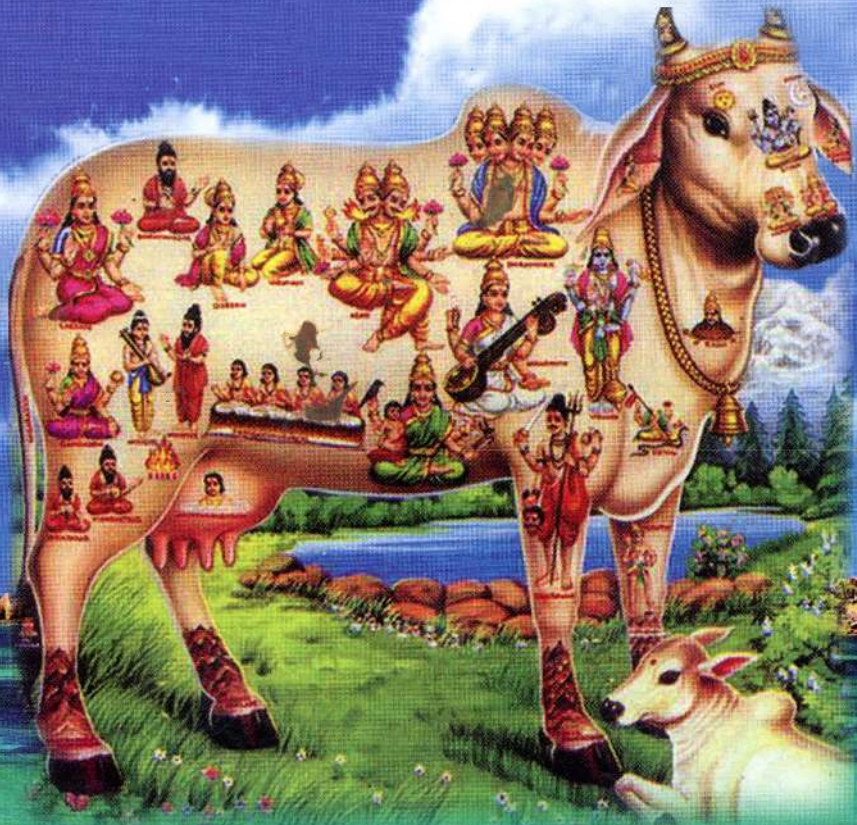
சித்திரைச் சதயம் அப்பர்
சிறந்தவை காசி மூலம்
அத்தரைப் பணிசம்பந்தர்
ஆனிமா மகத்தில் அந்த
முத்தமிழ் வாத வூரர்
முதியநல் லாடி தன்னிற்
சுத்தமாஞ் சோதி நாளிற்
சுந்தரர் கயிலை சேர்ந்தார்.

நால்வர் வயது

அப்பருக்கெண் பத்தொன் றருள்வாத வூரருக்குச்
செப்பியநா லெட்டினிற் றெய்வீகம் - இப்புலியிற்
சுந்தரார்க்கு மூவாறு தொன்னூன் சம்பந்தர்க்
கந்தம் பதினா றறி.

சொற்கோவும் தோணிபுரத் தோன்றலும்எம் சுந்தரனும்
சிற்கோல வாதவூர்த தேசிகனும் - முற்கோலி
வந்திலரேல் நீறெங்கே மாமறைநூல் தானொங்கே
எந்தைபிரான் ஐந்தெழுத்தெங் கே.

கோபுசை செய்தென்றும் கோயில்தோறும்
 சும்பிட்டு வாழ்ந்தமக்கள் கோலம்மாறிக்
 கோவிகையே கொல்களத்தில் வெட்டிவீழ்த்திக்
 கொன்றுண்ணல் கொடுமையிலும் கொடுமையன்றோ.

தாமாகத் தாவரநல் லுணைவயுண்கு
 தமதுழைப்பும் தகுபயனும் தந்தவாமும்
 கோமாதா குலத்திகையே கொன்றுதின்னும்
 கொடுமையினைப் போக்கிடவே திரண்டுவாரீர்.